

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **M. P.**, zastoupeného JUDr. Jaromírem Sýkorou, advokátem se sídlem Slezská 950, Ostrava – Poruba, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 9. 2005 vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 16 Cad 248/2005, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2006, č. j. 16 Cad 248/2005 – 41,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovaná **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 29. 9. 2005 žalovaná odňala žalobci (dále též „stěžovatel“) podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) od 24. 11. 2005 plný invalidní důchod. Žalovaná uvedla, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Chebu ze dne 7. 9. 2005 již není žalobce plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %, přičemž podle § 39 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %. Podle § 44 zákona o důchodovém pojištění je pak částečně invalidní pojištěnec, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 33 %.

Rozsudkem ze dne 26. 4. 2006, č. j. 16 Cad 248/2005 - 41, Krajský soud v Plzni zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí žalované. Soud uvedl, že posudek posudkové komise

Ministerstva práce a sociálních věcí byl vypracován na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobce, žalobce souhlasil s popisem svých zdravotních postižení, nesouhlasil však se závěrem, že již nadále není plně invalidní, nýbrž toliko částečně invalidní. Soud shledal přesvědčivými závěry posudkové komise, jež stejně jako lékař Okresní správy sociálního zabezpečení hodnotila zdravotní stav žalobce podle kapitoly XV., oddílu F, položky 3 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., pouze s tím rozdílem, že lékař Okresní správy sociálního zabezpečení hodnotil procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce ve výši 50 % a posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ve výši 35 %. Jelikož toto hodnocení nedosahuje nutných 66 % poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, není žalobce nadále plně invalidní. Subjektivní pocit žalobce, že je nadále plně invalidním, nemůže být důvodem pro ponechání plné invalidity, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Zákon o důchodovém pojištění stanoví podmínky nároku na plný invalidní důchod velmi striktně. Při posuzování nároku na plný či částečný invalidní důchod je tedy možné vycházet pouze ze zdravotního stavu pojištěnce za splnění další zákonné podmínky, tj. potřebné doby pojištění. Soud podotkl, že pokud u žalobce dojde ke zhoršení zdravotního stavu, může opětovně požádat o přiznání plného invalidního důchodu v novém správním řízení. Ze všech těchto důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné a na základě výzvy soudu doplněné kasační stížnosti stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítl, že rozsudek vycházel především z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Plzni ze dne 3. 1. 2006, přičemž toto hodnocení je ve svých závěrech v rozporu se skutečným zdravotním stavem a s nálezy odborných lékařů použitých pro posudkové zhodnocení. Komise dospěla k závěru, že míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnotí ve výši 35 % s tím, že nezjistila nepříznivý funkční nálezy s trvalými silnými projevy nervosvalového dráždění ani těžkou výpadkovou symptomatiku, ani projevy paretické, svalové atrofie či sfinkterové poruchy míšni etiologie, s podstatným omezením pohyblivosti a s těžkým omezením denních aktivit. Toto tvrzení je pak v rozporu s nálezem interní kliniky Fakultní nemocnice v M. ze dne 15. 6. 2005 i nálezem neurologa MUDr. P. N. ze dne 24. 6. 2005. Komise dospěla k závěrům opačným, aniž by řádně zdůvodnila, z jakého důvodu neakceptuje uvedené lékařské nálezy. Komise rovněž nesprávně hodnotila zdravotní stav žalobce podle kapitoly XV., oddílu F, položky 3, písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb., neboť správně se mělo jednat o kapitolu XV., oddíl F, položku 3, písm. c). Dále podle stěžovatele existují rozpory mezi posudky posudkového lékaře České správy sociálního zabezpečení (míněně patrně lékař Okresní správy sociálního zabezpečení v Chebu – pozn. soudu) a posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, kdy byl dán rozdíl v procentuálním hodnocení, jenž zůstal nevysvětlen. Posudková komise pak ani nevyložila, z jakého důvodu neaplikovala § 6 odst. 4 vyhlášky, proč je posudek neúplný. Takové pochybení je pak vadou řízení, jež mohla mít za následek nesprávné posouzení splnění podmínek plné invalidity. Je tedy dána i tzv. jiná vada řízení před soudem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., která vznikla tím, že posudková komise neměla úplnou a řádnou spisovou dokumentaci, neboť posudek o odnětí plné invalidity je podepsán jiným posudkovým lékařem než tím, který posuzoval žalobce v jeho přítomnosti. Soud tak neměl k dispozici všechny nálezy žalobce a s jeho spisem bylo manipulováno, stěžovateli nebylo umožněno nahlédnout do dokumentace, soud se nezabýval námitkami týkajícími se zmanipulování jeho posudkového spisu. Stěžovatel je přesvědčen, že při jednání dne 30. 8. 2004 byl přítomen MUDr. N. a nikoliv MUDr. O. S., jak je uvedeno v zápise. Posudkové hodnocení pak konstatovalo zlepšení zdravotního stavu žalobce, přičemž jiné nálezy a znalecké posudky shledaly jeho zhoršení. Soud se pak nezabýval důkazními prostředky navrhovanými v žalobním řízení, mj. zprávou MUDr. N. ze dne 27. 2. 2005,

zprávou z revmatologického vyšetření ze dne 15. 6. 2005, zprávou MUDr. V. ze dne 22. 2. 2005, a zprávou MUDr. N. ze dne 8. 3. 2005. Soud za této situace pochybil, pokud jako jediný důkaz použil posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. Ze všech těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2006, č. j. 16 Cad 248/2005 - 41, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Vyjádření žalované ke kasační stížnosti nebylo podáno.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatel v ní namítá důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.; rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

První důvod kasační stížnosti je uveden v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Nejvyšší správní soud přezkoumal průběh řízení před Krajským soudem v Plzni a zjistil, že posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí při jednání dne 3. 1. 2006 za přítomnosti odborného lékaře neurologa hodnotila pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobce podle kapitoly XV., oddílu F, položky 3 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce ve výši 35 %. Žalobce poté nezpochybnil závěry týkající se svých zdravotních obtíží, trval však na tom, že se nadále cítí být plně invalidním. Jak správně uvedl krajský soud, toto tvrzení není způsobitelné vyvolat ponechání plné invalidity, pokud nemá oporu v objektivně zjištěném zdravotním stavu žalobce. V souzené věci se pak lékař Okresní správy sociálního zabezpečení i posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí shodli, že neurologický nálezn žalobce, jenž byl důvodem pro přiznání plné invalidity, je již nevýrazný, že došlo ke stabilizaci zdravotního stavu žalobce a je dáno toliko subjektivní přesvědčení žalobce o tom, že se jeho zdravotní stav nezlepšil. Nejvyšší správní soud v této souvislosti opakuje, že subjektivní přesvědčení žalobce o tom, že je nadále plně invalidním, nemůže být důvodem pro ponechání plné invalidity, není-li podpořeno objektivně zjištěným zdravotním stavem. Stabilizace zdravotního stavu žalobce pak vedla rovněž k podřazení žalobcova zdravotního postižení pod kapitolu XV., oddíl F, položku 3 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce namísto písm. c), pod které bylo žalobcovo zdravotní postižení podřazeno v době, kdy mu byl přiznán plný invalidní důchod. Věc lze uzavřít tak, že v souzené věci dospěli posudkový lékař i posudková komise k závěru, že žalobce již není plně invalidní, nýbrž toliko částečně invalidní. Vzhledem k tomu, že uvedené posudky hodnotící zdravotní stav žalobce nebyly ve vzájemném rozporu, přičemž oba dospěly k závěru, že žalobce je nadále toliko částečně invalidním (třebaže míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnotily rozdílně), a ani žalobce v žalobním řízení kromě ventilování subjektivních pocitů neposkytl relevantní důkazy o tom, že by jeho zdravotní stav vyžadoval uponechání plné invalidity, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zdravotní stav žalobce byl v řízení zjištěn dostatečně a že závěr o žalobcově částečné invaliditě má oporu ve skutkových zjištěních. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje rovněž na svůj rozsudek ze dne 7. 8. 2003, č. j. 3 Ads 7/2003 - 42, publikovaný pod č. 198/2004 Sb., podle něhož „*důvodem zániku plné invalidity nemusí být vždy jen zlepšení zdravotního stavu,*

ale i stabilizace zdravotního stavu, neboť sama stabilizace dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu spojená s adaptací člověka na situaci vyvolanou například zdravotním postižením může vést k obnovení pracovní schopnosti ve vymezeném rozsahu (§ 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění)“. Ze všech těchto důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. není dán.

Dalším důvodem kasační stížnosti byl důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle něhož lze podat kasační stížnosti z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít tato vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel je přesvědčen, že soud pochybil, pokud neprovedl důkaz navrhovanými lékařskými zprávami. Z odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku je však zřejmé, že krajský soud shledal posudek posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí úplným a přesvědčivým. V takové situaci, kdy soud neměl pochyby o úplnosti a přesvědčivosti posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, pak nebylo nutné provádět ve věci další dokazování, navíc když stěžovatel – v rozporu s tvrzeními v kasační stížnosti – v žalobním řízení žádné návrhy na dokazování neuplatnil. Jelikož využití posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění je upraveno přímo v § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, nemohl se krajský soud dopustit stěžovatelem namítané vady řízení tím, že při soudním přezkumu rozhodnutí vydaného ve věci důchodového pojištění z takového posudku vycházel. Naopak využití posudku posudkové komise bylo v souzené věci procesním postupem určeným zákonem. Pokud jde o námitku žalobce vztahující se k posouzení jeho zdravotního stavu dne 30. 8. 2004, pak je zapotřebí zdůraznit, že jednání konané uvedeného dne nevyústilo v odnětí plného invalidního důchodu, naopak při něm byl žalobce shledán plně invalidním. Proto je odkaz na toto jednání v řízení o přezkumu rozhodnutí o odnětí plného invalidního důchodu právně irelevantní, a soudu jej nepřísluší přezkoumávat. Soud se ani nemohl nezabývat blíže nespecifikovaným tvrzením o údajném manipulování se zdravotní dokumentací žalobce. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že krajský soud se nedopustil stěžovatelem vytýkaných vad řízení; důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. není dán. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení nelze přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. května 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu

